

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalo „Aušra“

2025 m. lapkritis

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	2
DIEVO POŽIŪRIS Į KARĄ IR SMURTĄ	2
BIBLIJOS STUDIJOS	21
JEREMIJO IŠGELBĖJIMAS	21
JERUZALĖS ŽLUGIMAS	24
EZECHIELIO ŽENKLAS	28
ĮSPĖTI ŽMONĖS	31
EZECHIELIO VIZIJA APIE DIEVO KARALYSTĘ	34
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA	37
BŪKITE DRAŠŪS	37

Sekite kartu savo Biblijoje!

Dievo požiūris į karą ir smurtą

***„Jis nutraukia karus iki žemės pakraščių,
sulaužo lankus ir sudaužo ietis, sudegina
vežimus ugnimi.“
Psalms 46:9***

Dabar jau esame gerokai įžengę į XXI amžių. Pasaulio padėtis sparčiai blogėja. Žmonės, kuriais pasitikėjome, dalykai, kuriuos pažinome ir kuriais džiaugėmės, kuriuos net laikėme savaime suprantamais, nyksta. Daugelis šiandienos pasaulio žmonių gyvena nuolatinėje baimėje. Mes patys matome, kad pasaulio įtampa yra didžiausia per visą istoriją. Konfliktai, karai ir teroro aktai dabar užpildo mūsų laikraščių antraštes ir naujienų reportažus. Pasaulis yra apimtas panikos, dėl kurios daugelis bijo dėl savo pačių egzistencijos. Žemėje vyksta kova tarp tariamų gėrio ir blogio jėgų. Buvo paskelbtas karas, dėl kurio smurtas atsakomas smurtu. Asmenims daromas didelis spaudimas bet kokia kaina „prisijungti prie kovos“.

Žmonija apskritai nesikreipia į Dievą pagalbos, bet pasikliauja savo pačios metodais, siekdama atnešti taiką į pasaulį. Šiomis aplinkybėmis Dievo vaikai susiduria su daugeliu svarbių sprendimų. Ką Šventasis Raštas moko apie smurtą, karą ir žudymą? Kaip Šventasis Raštas gali būti naudojamas kaip pagrindas prieštarauti karui ir smurtui? Tikimės, kad tolesnė diskusija padės skaitytojui rasti atsakymus į šiuos svarbius klausimus.

Dievo aprašymai Senajame Testamente

Dievas Biblijoje dažnai apibūdinamas karingais terminais – „Viešpaties pyktis“ ir „Viešpaties rūstybė“, kaip minėta Skaičių knygos 11:10,33. Dangiškasis Tėvas yra kaip „degantis ugnis“, nes „baisu patekti į gyvojo Dievo rankas“. (Pakartoto Įstatymo 4:24; Hebrajams 10:31). „Man priklauso kerštas ir atlygis“ (Pakartoto Įstatymo 32:35). Viešpats yra „pavydus Dievas“ ir „karo vyras“, kuris pakyla teisti tautas savo nustatytu laiku. Išėjimo 20:5; 15:3

Izraelio karo vyrai

Dievo santykiuose su Izraelio tauta matome, kad jiems buvo nurodyta suskaičiuoti save pagal kariuomenes. „Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje, „“ susirinkimo palapinėje, ... po to, kai jie

išėjo iš Egipto žemės, sakydamas: „Suskaitykite visą Izraelio vaikų susirinkimą pagal jų šeimas, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, kiekvieną vyrą pagal jų surašymą; Nuo dvidešimties metų ir vyresni, visi, kurie gali eiti į karą Izraelyje: tu ir Aaronas suskaičiuokite juos pagal jų armijas.“ Skaičiai 1:1-3

Izraelitai dažnai buvo vedami karo vyrų, kovodami dėl pažadėtosios žemės. Jozuė, „Viešpaties kariuomenės vadas“, gavo angelo nurodymus, kaip sunaikinti Jerichą (Jozuė 5:14; 6:2-5). Skambant trimitams ir dieviškos jėgos įsikišus, miesto sienos „nugriuvo“ ir buvo „visiškai sunaikintos“. Jozuė 6:20,21

Dievas mokė savo tautą, kaip kovoti. Dovydas mums sako: „Tebūnie palaimintas Viešpats, mano stiprybė, kuris moko mano rankas kariauti ir mano pirštus kovoti: mano gėris ir mano tvirtovė, mano aukšta bokštas ir mano išgelbėtojas, mano skydas ir tas, kuriuo aš pasitikiu, kuris pavergia mano tautą man.“ Psalmių 144:1,2

Dievas kovoja už savo tautą

Dievas kovojo už savo tautą, kai ją persekiojo Egipto faraonas ir jo armija, sudaryta iš „ “ žirgų ir vežimų. „Kai faraonas priartėjo, izraelitai pakėlė akis ir

pamatė, kad egiptiečiai žengia jiems iš paskos; jie labai išsigando ir šaukėsi Viešpaties. ... Mozė tarė tautai: „Nebijokite, stovėkite ramiai ir žiūrėkite Viešpaties išgelbėjimą, kurį Jis jums šiandien parodys, nes egiptiečių, kuriuos šiandien matėte, daugiau niekada nebematysite. Viešpats kovos už jus, o jūs tylėkite.“ (Išėjimo 14:10-14). Dievo galia atskyrė jūros vandenį, ir Izraelio tauta buvo išgelbėta; Egipto kariuomenė buvo sunaikinta.

Pasakodamas apie vėlesnę patirtį, „Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: „Atkeršyk Izraelio vaikams už midjaniečius: ... Ir Mozė kalbėjo tautai, sakydamas: „Ginkluokitės karui ir eikite prieš midjaniečius, ... Iš kiekvienos giminės po tūkstantį, iš visų Izraelio giminių, siųskite į karą. ... Ir jie nužudė midjaniečių karalius.“ Skaičių 31:1-8

„Laikas kiekvienam tikslui“

Kitas Senojo Testamento rašto fragmentas, kurį reikėtų apsvarstyti, randamas Ekleziasto 3:1,3,8: „Viskam yra laikas, ir kiekvienam tikslui po dangumi yra laikas: ... Laikas žudyti ir laiko s laiko gydyti; laikas griauti ir laikas statyti; ... Laikas mylėti ir laikas nekęsti; laikas kariauti ir laikas taikos.“ Daugelis žmonių naudojo šias Rašto vietas, kad pateisintų žudymą ir karą. Tačiau, kai tai nagrinėjame atidžiau, matome, kad Saliamonas rašė remdamasis savo

daugybe praeities patirčių ir stebėjimų. Jis išreiškia savo nuomonę iš socialinės perspektyvos. Jis mato žmones, sunkiai dirbančius įvairiuose darbuose, ir išmintingai klausia: „Kokia nauda tam, kuris dirba, ką dirba? Aš mačiau vargą, kurią Dievas davė žmonių sūnums, kad jie ja užsiimtų.“ 9, 10 eilutės

Saliamonas baigia savo diskusiją Ekleziasto knygoje taip: „Išgirskime visos bylos išvadą: bijok Dievo ir laikykis jo įsakymų, nes tai yra visa žmogaus pareiga. Dievas teis visus darbus ir visas paslaptis, ar jos būtų geros, ar blogos.“ Ekleziastas 12:13, 14

Meilės Dievas

Atsižvelgdami į tai, kas išdėstyta, dabar užduodame teisėtą klausimą, kurį daugelis kelia: jei Dievas yra meilės Dievas, kaip mums sako Biblija, kaip tada suprasti jo įsakymus Izraelio vaikams, pavyzdžiui, „visiškai sunaikinti“ savo priešus? (1 Jono 4:8,16; Pakartoto Įstatymo 12:2; 20:17). Turime prisiminti, kad Izraelio tauta buvo Dievo sandoros tauta: „Tik jus vienus pažinau iš visų žemės giminių.“ Amosas 3:2

Tai, kad Izraelio vaikai buvo Dievo išrinktieji, aiškiai mokoma Biblijoje. Atkreipkime dėmesį į pranašo Jeremijo žodžius: „Aš priverčiau visą Izraelio namus ir visus Judo namus prisirišti prie manęs, sako

Viešpats, kad jie būtų man tauta, vardas, šlovė ir garbė.“ Aš būsiu „visų Izraelio šeimų Dievas, o jie bus mano tauta“ (Jeremijas 13:11; 31:1). Kalbėdamas su Jokūbu, dvylikos Izraelio giminių tėvu, Dievas sakė: „Tavimi ir tavo palikuonimis bus palaimintos visos žemės šeimos“ (Pradžios 28:14).

Kanaano žemė buvo pažadėta Abraomo „palikuonims“, tai yra Izraeliui, prieš šimtmečius (Pradžios 11:31; 12:5-7). Tačiau kitos tautos buvo apsigyvenusios šioje žemėje prieš izraelitams atvykstant kaip teisėtiems paveldėtojams, vadovaujamiems Jozuės. Kai Izraelis atėjo ją užimti, pažadėtoje Kanaano žemėje vyravo baisios sąlygos. Filistinai, amoritai ir kiti, kurie buvo užėmę žemę, buvo labai ištvirkę, nes užsiiminėjo visų rūšių stabmeldyste, netgi aukojo žmonių aukas savo netikriems dievams ir religijai. (Pakartoto Įstatymo 18: 9-14). Tai buvo todėl, kad jų nedorybė ir ištvirtimas pasiekė tokį lygį, kad Dievas, savo išmintimi ir teisingumu, nusprendė, kad geriausia būtų juos sunaikinti ir į žemę įkurdinti tautą, kuri, vadovaujama jo nurodymų, pasiektų aukštesnį civilizacijos lygį.

Taigi Dievas nurodė izraelitams užkariauti Kanaaną. Tai nebuvo padaryta be jo leidimo ir nurodymų. Prieš įžengiant į pažadėtąją žemę, Viešpats izraelitams nustatė įstatymų sistemą. Jie suprato, kad jei

nesilaikys tų įstatymų, bus nubausti. Vienas iš tų įstatymų buvo „Nežudyk“. (Išėjimo 20:13). Izraelio kaimynai nuolat kariaudavo su jais, bet jei Izraelis paklustų Dievui, Jis jiems padėtų. Tačiau jei jie nepaklustų Dievui, Jis leistų jų priešams laimėti. Kunigų 26:3,6-8,14,17

Laikina situacija

Vėliau Senajame Testamente Dievas per pranašus aiškiai pasakė, kad dabartinis blogio, neapykantos, karo ir skurdo laikotarpis yra laikina situacija. Jo planas galiausiai panaikins visus karus, neapykantą, neviltį ir skurdą. Tai įvyks, kai bus įkurta jo „karalystė. Per pranašą Izaiją Dievas apie šį laiką pasakė: „Jie savo kardus sukalės į plūgus, o ietis – į kirtimo peilius; tauta nebekels kardų prieš tautą ir nebesimokys kariauti.“ „Jie nekenks ir negriaus visoje mano šventojoje kalnoje.“ Izaijas 2:4; 11:9

Naujojo Testamento požiūris į karą

Dabar panagrinėkime Dievo mokymus Naujajame Testamente, kuriuose netrukus tampa akivaizdu, kad įvyko pokytis. Dangiškasis Tėvas dabar elgiasi kitaip su Izraelio tauta, ir viskas prasideda nuo jo Sūnaus Jėzaus. Savo ikžmogiškoje egzistencijoje Dievo Sūnus vadinamas Dievo „Žodžiu [graikų kalba:

logos]”. (Jono 1:1). Vėliau tame pačiame skyriuje Jonas rašo: „Žodis tapo kūnu ir apsigyveno tarp mūsų, (ir mes matėme jo šlovę, šlovę, kaip viengimio Tėvo), pilną malonės ir tiesos“ (14 eilutė). „Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis buvo sukurtas per Jį, bet pasaulis Jo nepažino. Jis atėjo pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė“ (10, 11 eilutės). Mes žinome, kad „savuosius“ reiškia Izraelio tautą. Jis buvo jų atmestas, įvykdydamas Rašto žodžius: „Jis buvo paniekintas ir žmonių atmestas“ (Izaijo 53:3).

Kai Pilotas paklausė žydų, susirinkusių mūsų Viešpaties teismo metu: „Ką man daryti su Jėzumi, vadinamu Kristumi?“, jie visi jam atsakė: „Tegul jis bus nukryžiuotas“ (Mato 27:22). Kaip skaitome pasakojimo pabaigoje, Pilotas nusiplovė rankas, nes nerado jame jokios kaltės. „Tada visi žmonės atsakė ir tarė: „Jo kraujas teks ant mūsų ir mūsų vaikų.“ Mato 27:25

Per visą savo tarnystę Jėzus troško padėti Izraeliui. „Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir apmėtysi akmenimis tuos, kurie tau siunčiami, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo jaunikius po sparnais, bet jūs nenorėjote! Štai jūsų namai paliekami jums apleisti.“ (Luko 13:34,35). Dėl šio viengimio Dievo Sūnaus atmetimo Izraelis negavo to, ko ilgai siekė. Jie troško gauti nuolatines palaimas ir gerovę pagal Dievo

nurodymus. „Tai kas gi? Izraelis negavo to, ko siekė... (Kaip parašyta: Dievas davė jiems miego dvasią, akis, kad nematytų, ir ausis, kad negirdėtų;). iki šios dienos.“ Romiečiams 11:7,8

Pavyzdžiai, kurie mus moko

Dabar vėl paminėsime, remdamiesi Šventuoju Raštu, Dievo Senojo Testamento santykių su Izraeliu tikslą. „Broliai, nenorėčiau, kad nežinotumėte, jog visi mūsų tėvai [izraelitai] buvo po debesiu ir visi perėjo jūrą; ... Tai buvo mums pavyzdžiai, kad mes netrokštume blogio, kaip jie troško.“ 1 Korintiečiams 10:1,6

Iš šio įrašo mes gauname įspėjimus ir galimybę pasimokyti iš Izraelio klaidų, kad galėtume kuo geriau tarnauti Dievui. Natūralus Izraelis niekada nebuvo besąlygiškas Abraomo pažado „Tavimi bus palaimintos visos žemės giminės“ (Pradžios 12:3) paveldėtojas. (Pradžios 12:3). Kai Dievas sudarė sandorą su Izraeliu, buvo suprantama, kad jei jie laikysis Įstatymo, turės amžiną gyvenimą. Tai leistų jiems paveldėti pažadą, duotą Abraomui, ir suteiktų jiems privilegiją palaiminti „visas žemės gimines“.

Dievo pažadų paveldėtojai

Apaštalo Petro žodžiai „Pažadas skirtas jums ir jūsų vaikams“ visiškai atitinka visus Viešpaties santykius su Izraeliu, įskaitant jo sandorą su jais kaip jo tarno Abraomo vaikus. (Apostolų darbai 2:39). Jie vis dar turėjo šią viltį Jėzaus dienomis, kaip sakė Paulius: „Šios pažadą mūsų dvylika giminių, dieną ir naktį tarnaujančios Dievui, tikisi sulaukti“. (Apostolų darbai 26:7). Kai Izraelis, kaip tauta, pasirodė esąs nevertas tapti Abraomo pažadų paveldėtoju, jie, simboliškai kalbant, buvo atstumti, o pagonims buvo suteikta galimybė būti įskiepytiems, kad užimtų jų vietą. Šie pagonys, dabar kaip individai, galėjo tapti „alyvuogės šaknies ir riebalų“, tai yra Abraomo pažadų, dalininkais. Romiečiams 11:17

Nuo to laiko tik tie asmenys, žydai ar pagonys, kurie priėmė Kristų, tapo „paveldėtojais pagal pažadą“, kaip Abraomo dvasinės palikuonys. (Galatams 3:29). „Akmuo [Jėzus], kurį statybininkai [Izraelis kaip tauta] atmėtė, tapo kertiniu akmeniu: ... Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir duota tautai, kuri duos jos vaisių.“ Mato 21:42,43

Kadangi Izraelis nebuvo pasirengęs būti panaudotas kitų tautų palaiminimui, jų padėtis pagal sandorą su Dievu nustojo galioti, o pažadas būti „kunigų karalyste ir šventa tauta“ taip pat nustojo jiems

priklausyti (Išėjimo 19:6). Ji buvo „duota tautai“, dvasiniam Izraeliui – „karališkajai kunigystei, šventai tautai“. (1 Petro 2:9). Mums sakoma, kad ši tauta yra atskira ir skiriasi nuo visų kitų ir yra surinkta Dievo iš visų žemės tautų – „tauta jo vardui“. Apaštalų darbai 15:14

Smurto ir karo atmetimas

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra neabejotinai raktas į Naujojo Testamento mokymų pokyčius. Jėzus atmetė smurto ir karo koncepcijas, kurios buvo žinomos ir priimtose pasaulyje. Savo mokymais ir pavyzdžiu jis mums suteikė daug aukštesnį standartą. „Aš jums duodu naują įsakymą: mylėkite vieni kitus, kaip aš jus mylėjau, taip ir jūs mylėkite vieni kitus. Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jono 13:34, 35). Tai yra aukštesnis įsakymas, aukštesnis įstatymas nei tas, kuris buvo duotas žydams pagal jų sandorą su Dievu. Kristus duotas įstatymas yra krikščionių sandoros įstatymas; tai yra meilės įstatymas. Jis duotas visiems, kurie įstojo į Kristaus mokyklą ir kurie tikisi tapti dvasinio Izraelio dalimi. Jėzus apibendrina meilės įsakymą taip: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu. ... Mylėk savo artimą kaip save patį.“ (Mato 22:37, 39)

Smurtas, kaip nuodėmės pasekmė, šiandien pasaulyje yra plačiai paplitęs. Jis egzistuoja įvairiomis formomis ir vienaip ar kitaip yra susijęs su beveik kiekviena kultūra. Šėtonas, nuodėmės autorius, vaikšto po pasaulį „kaip riaumojantis liūtas, ... ieškodamas, ką galėtų praryti“ (1 Petro 5:8). Jis yra „šio pasaulio dievas“ ir „apakino netikinčiųjų protus“ (2 Korintiečiams 4:4). Dėl Šėtono įtakos smurtas yra plačiai paplitęs šiandieninėje visuomenėje.

Šiandien mes matome smurtą namuose, tarp kaimynų, mokyklose, bažnyčiose ir darbo vietose, netgi tarp nepažįstamų žmonių, jau nekalbant apie smurtinius konfliktus tarp valstybių. Viskas tai prieštarauja Jėzaus mokymams. Jis atmetė smurtą ir asmeninio jėgos panaudojimą ginčams spręsti. Pavyzdžiui, Jono 18:10,11 Jėzus sudraudė Petrą už tai, kad jis išsitraukė kardą prieš vyriausiojo kunigo tarną ir jį sužeidė. Jis pasakė Petrui: „Įdėk savo kardą į makštį“.

Mes niekada daugiau negirdėjome, kad mokiniai naudotų jėgą ar smurtą tarnaudami Viešpačiui. Jėzus galėjo pasitelkti „dvylika angelų legionų“, bet to nepadarė (Mato 26:53). Jis nebuvo linkęs naudoti dieviškąją galią savo asmeninei gerovei. Jėzus niekada nemeldė išgelbėjimo nuo savo bėdų, bet linksmai jas kentė kaip savo aukos dalį. Kristaus pasekėjai taip pat turėtų daryti tą patį. „Tebūnie

jumyse ta pati dvasia, kuri buvo ir Kristuje Jėzuje“ (Filipiečiams 2:5).

Naujas požiūris į priešus

Mūsų Viešpats taip pat mokė naujo požiūrio į savo priešus. „Aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite tuos, kurie jus keikia, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už tuos, kurie jus skriaudžia ir persekioja.“ (Mato 5:44). Iš pradžių galime pasakyti, kad tai yra aukštas standartas, kurį sunku pasiekti, ir būtume teisūs. Tokia meilė yra kur kas daugiau nei meilė artimui. Sakoma, kad lengva mylėti tuos, kurie mus myli. Tačiau norint mylėti savo priešus, reikia tokio širdies būvio, kuris būtų toks pilnas meilės, kad net priešas negalėtų mūsų širdyse sukelti jokių piktų ketinimų. Nebūtų vietos keršto ar neapykantos veiksams.

Tai nereiškia, kad mes pritariame blogiui ar neteisybei, bet mes neturime jame dalyvauti. Mes prieštaraujame silpnųjų ir bejėgių priespaudai. Daugelio žmonių šiandienos pasaulyje mąstysena yra pateisinti blogį kitiems, kad išgelbėtų save. Mes turime „nekęsti blogio ir mylėti gėrį“, bet mes neturime atlyginti blogio kitiems, netgi savo priešams (Amos 5:15). Prisiminkime, kad tie, kurie nusideda ir

dar blogi Dievo akyse, gaus savo atlygį. 1 Korintiečiams 3:8

Gyvenimo principai

Mūsų Viešpats Jėzus mokė gyvenimo principų, kuriuos apibūdina užuojauta, romumas, gailestingumas, tyrumas ir taikos kūrimas. „Palaiminti, kurie liūdi: ... Palaiminti romieji: ... Palaiminti gailestingieji: ... Palaiminti tyros širdies: ... Palaiminti taikos kūrėjai: nes jie bus vadinami Dievo vaikais.“ (Mato 5:4-9). Mūsų Viešpats ištarė šiuos žodžius Kalno pamoksle, kad pamokytų savo mokinius, o kartu ir mus. Jis nori, kad būtume užjaučiantys tiems, kurie yra sunkiose aplinkybėse, kad praktikuotume romumą ir savikontrolę, kad būtume gailestingi kitiems, kad turėtume tyras širdis, be pykčio ir piktumo, ir kad visada būtume taikos kūrėjai. Mes ne visada galėsime tai daryti tobulai, bet norime turėti tobulus ir tyrus ketinimus. Viešpaties tauta turi būti paslaugi. „Todėl, kol turime progą, darykime gera visiems žmonėms“ ir nesijunkime prie šio karo pasaulio nuotaikų. Galatams 6:10

Širdies tyrumas Dievo atžvilgiu pasireiškia pastangomis gyventi taikiai ir skatinti taiką kituose. Apaštalas Paulius rašė: „Kiek galite, gyvenkit taikiai su visais žmonėmis“ (Romiečiams 12:18). Tai ypač

reikalinga šiais laikais, kuriuose dabar gyvename, net jei taika mums nėra atsakoma tuo pačiu.

Teisumo priešai myli „tamsa, o ne šviesa, nes jų darbai buvo pikti“ (Jono 3:19). Viešpats neieško tokių žmonių, bet ieško tų, kurie yra tokie ištikimi teisumo principams, kad juos taikytų net savo priešams, kai yra persekiojami. „Palaiminti esate, kai žmonės jus keikia, persekioja ir melagingai sako visokias piktas kalbas apie jus dėl manęs. Džiaukitės ir labai linksminkitės, nes jūsų atlygis danguje bus didelis.“ (Mato 5:11,12). Apaštalas Petras taip pat rašė: „Jei kas nors kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, bet tegul šlovina Dievą dėl to.“ (1 Petro 4:16). Mūsų Viešpats mums suteikia asmeninį užtikrinimą, kai sako: „Pasaulyje jūs turėsite vargų, bet drąsiai, aš nugalėjau pasaulį.“ Jono 16:33

Krikščionių pareigos

Mes turime paklusti žmonių įstatymams, kai jie neprieštarauja Dievo įstatymams. Tačiau kai jie prieštarauja, krikščionis turi būti atsakingas Dievo įstatymams, o ne žmonių. Atkreipkite dėmesį į mums duotus įspėjimus šiuo klausimu. „Jūs esate išrinktoji karta, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatinga tauta, kad jūs , skelbtumėte jo, kuris pašaukė jus iš tamsos į savo nuostabią šviesą, šlovę. ... Mylimieji,

aš jus, kaip svetimšalius ir piligrimus, prašau susilaikyti nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą“ (1 Petro 2:9, 11). „Mes turime paklusti Dievui, o ne žmonėms“ (Apaštalų darbų 5:29).

Mes žinome, kad Dangiškasis Tėvas labai svarbu laiko paklusimą Jo valiai. Tai mums parodė daugybė pamokų, kurias mes išmokome apie Izraelio tautą. Svarbus principas, kurio mus mokė Jėzus, yra šis: „Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui – tai, kas priklauso Dievui“ (Mato 22:21). Mums taip pat sakoma: „Pakluskite visoms žmogaus nustatytoms taisyklėms dėl Viešpaties“ (1 Petro 2:13). „Atiduokite visiems, kas jiems priklauso: mokesčius, kam mokesčiai priklauso; muitus, kam muitai priklauso; ... garbę, kam garbė priklauso“ (Romiečiams 13:7). Visi šie principai galioja, išskyrus atvejus, kai būtų pažeidžiama mūsų išugdyta sąžinė ir Dievo įstatymai.

Dangiškasis Tėvas viską šiame neramiame pasaulyje tvarko pagal savo planus ir tikslus. Jis ypač žiūri, kaip mes gyvename pagal mokymus, kuriuos mums atskleidė jo mylimas Sūnus. Dabartinės ugninės audros „išbandys kiekvieno žmogaus darbus, kokie jie yra“ (1 Kor 3:13). Jos atskleis, kokį charakterį mes išugdėme per savo gyvenimą. Mūsų tikėjimas turėtų būti grindžiamas brangiais Dievo pažadais, kurie vaizduojami kaip „auksas, sidabras,

brangakmeniai“. Neturime netinkamai statyti iš kitų medžiagų, kurios neišlaiko šio ugnies išbandymo. Apaštalas mums sako, kad viskas, kas pastatyta pagal žmogiškas teorijas, metodus ir tradicijas, vaizduojama kaip „medis, šiaudai, pelai“, bus sunaikinta. 10–15 eilutės

Dangiškasis Tėvas leidžia visoms tautoms apgaudinėti save, manydamos, kad jos gali išspręsti visas pasaulio problemas. Mes matėme, kad taika niekada nebuvo ilgalaikė; nauji konfliktai kyla staiga. Dievas leido šiems įvykiams įvykti, kad parengtų žmonijos pasaulį savo amžinos taikos karalystei, kuriai vadovaus jo Sūnus, Kristus Jėzus, „Taikos Kunigaikštis“. (Izaijo 9:6,7). „Teateinie Tavo karalystę. Teatsitiktų Tavo valia žemėje“, – Jėzus mus mokė melstis. Mato 6:10

Baigiamosios mintys

Senajame Testamente aprašytose Izraelio patirtyse Dievas leido kariauti, kad būtų pasiekti tam tikri tikslai, susiję su pirminiais pažadais, duotais Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Dauguma šių konfliktų buvo susiję su žeme, kuri prieš šimtmečius buvo pažadėta Izraelio tautai (), bet kurią užėmė pagonys ir nedorėliai. Tokius karus ir konfliktus leido Dievas, o ne žmonės ar žemiškosios vyriausybės.

Priešingai, Naujajame Testamente tos ankstesnės Izraelio patirtys, Dievo požįriu, buvo pasiekusios savo tikslą. Tas tikslas buvo, kad pamokos, kurias jie išmoko per šias sunkias patirtis, taptų „mokytoju“, atvedančiu juos pas Kristų, Taikos Kunigaikštį. Galatams 3:24

Jėzus atmetė smurto ir karo koncepcijas. Jis mokė pavyzdžiu ir nustatydamas įsakymą „mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi“ ir „mylėti savo artimą kaip save patį“. (Mato 22:37,39). Šis naujas požįris į mūsų priešus atmeta jėgos, smurto ir žudymo naudojimą. Todėl Paulius mums sako: „Siekiate taikos su visais žmonėmis ir šventumo, be kurio niekas nematys Viešpaties.“ Hebrajams 12:14

Netrukus išsipildys mūsų pradžioje pateiktas Rašto žodis: „Jis nutraukia karus iki žemės pakraščių, sulaužo lanką ir sudaužo ietis, sudegina vežimus ugnimi“ (Psalmių 46:9). Dievo Žodis toliau žada: „Tavo šalyje nebebus girdimas smurtas, tavo sienose nebus niokojimo ir naikinimo, bet tu vadinsi savo sienas „Išgelbėjimu“, o savo vartus – „Šlove“ (Izaijo 60:18). Visi, kurie buvo nužudyti dėl karo ir kitų smurtinių veiksmų, bus prikeliami iš mirusiųjų (Jono 5:28, 29). Visi žmonės vieną dieną pažins amžiną taiką ir turės galimybę gyventi harmonijoje atkurtoje, tobulos žemėje amžinai. Toks šlovingas rezultatas bus „visų dalykų, kuriuos Dievas pasakė per visus

savo šventuosius pranašus nuo pasaulio pradžios“, atkūrimo kulminacija. Apaštalų darbai 3:21

Biblijos studijos

Lekcija lapkričio 2 d.

Jeremijo išgelbėjimas

***Pagrindinė eilutė: Karalius įsakė Etiopijos gyventojui Ebed-Melechui: „Paimk su savimi trisdešimt vyrų ir ištrauk pranašą Jeremiją iš kalėjimo, kol jis nemirė“.
Jeremijas 38:10***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jeremijas 38:1-28***

Iš visų Dievo tarnų per visą žmonijos istoriją pranašas Jeremijas išsiskiria savo išskirtinumu. Paminėkime jo pašaukimą tapti pranašu, kai jis buvo dar labai jaunas. Jeremijas apie tą įvykį rašė taip: „Tada man buvo pasakyta Viešpaties žodis: „Prieš sukurdamas tave motinos įsčiose, aš tave pažinau, prieš tau gimstant, aš tave pašventinau, aš tave paskyriau pranašu tautoms. Tada aš pasakiau: „Ak, Viešpatie Dieve! Štai aš negaliu kalbėti, nes esu jaunas. Bet Viešpats man pasakė: „Nesakyk, kad esi jaunas, nes tu eisi pas visus, kuriuos aš tave siųsiu, ir viską, ką aš tau įsakysiu, tu kalbės . Nebijok jų

veidų, nes aš esu su tavimi, kad tave išgelbėčiau, sako Viešpats.“ Jeremijas 1:4-8

Galime gerai įsivaizduoti, kokį gyvenimą keičiantį poveikį tai turėjo jaunajam Jeremijui. Juk Dievas kalbėjo tiesiogiai jam! Be to, jam buvo apreikšta, kad Dievas jį pažinojo dar prieš jam susiformuojant motinos įsčiose. Dar labiau Jeremiją tikriausiai nustebino tai, kad Dievas jį pašventino dar prieš jam gimstant ir iš anksto paskyrė būti pranašu visoms tautoms. Galbūt Jeremijas sukrėtė šis pranešimas. Jis galėjo stebėtis, kaip Dievo valia bus arba netgi galės būti įvykdyta. Atrodo, kad visos abejonės išnyko, kai Dievas jam suteikė galią. Mes skaitome: „Tada Viešpats ištiesė savo ranką ir palietė mano burną, ir Viešpats man tarė: „Štai, aš įdėjau savo žodžius į tavo burną. Štai, aš šiandien paskyriau tave tautoms ir karalystėms, kad išrauti ir nugriauti, sunaikinti ir nugriauti, statyti ir sodinti“ (9, 10 eilutės). Įgijęs šių nepaprastų pažadų galią, Jeremijas pradėjo savo tarnystę, be baimės ir ištikimai skelbdamas Dievo žodį Izraeliui, Judui ir tautoms.

Zedekijo, paskutinio Judo karaliaus, dienomis Jeremijo pranašystės buvo atmestos Judo vadovų. Pranašas drąsiai pasakė Zedekijui ir jo valdytojams, kad jie turi priimti faktą, jog Dievas ketina užbaigti jų karaliavimą. Jeruzalė bus sunaikinta. Vienintelė jų

išlikimo galimybė buvo priimti, kad Babilono invazija ir Jeruzalės užkariavimas yra Dievo bausmė už jų užsispyrusią nepaklusnumą. Jei jie paklustų Dievo valiai, jų gyvybės būtų išsaugotos. Tačiau Zedekijo valdytojai pareikalavo Jeremiją įkalinti apleistame rezervuare. Jie sakė, kad Jeremijas silpnina tautos valią – tai yra išdavystė. Rezervuaras, į kurį buvo nuleistas Jeremijas, buvo pilnas purvinos molio. (Jeremijas 38:1-6). Galime įsivaizduoti, kokias vidines tikėjimo kovas jis patyrė. Ar jis turėjo ten mirti? Ar Dievas jį apleido?

Galbūt Jeremijas mąstė apie 40 psalmę. „Aš kantriai laukiau Viešpaties, ir Jis atsigręžė į mane ir išgirdo mano šauksmą. Jis taip pat ištraukė mane iš baisios duobės, iš purvinų molio, pastatė mano kojas ant uolos ir sutvirtino mano žingsnius.“ Psalmių 40:1,2

Mes tikime, kad Dievas ir toliau išgelbsti savo tautą iš „purvinų molio“ situacijų. Jeremijo ištikimybės ir pasitikėjimo pavyzdys ir toliau įkvepia Viešpaties tautą. „Dievas yra mūsų prieglobstis ir stiprybė, pagalba nelaimėje. Todėl mes nebijosime.“ Psalmių 46:1,2

Jeruzalės žlugimas

***Pagrindinė eilutė: „Dėl Viešpaties rūstybės tai
atsitiko Jeruzalėje ir Judoje, kad Jis galiausiai
išvarė juos iš savo akivaizdos. Tada Zedekijas
sukilo prieš Babilono karalių.“
2 Karalių 24:20***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
2 Karalių 24:18-20; 25:1-21***

„Tie, kurie negali prisiminti praeities, yra pasmerkti ją kartoti.“ (George Santayana, „Proto gyvenimas“, 1905 m.). Senovės Izraelio tauta tapo šio teiginio auka. Po keleto gerų karalių, bet daugelio blogų karalių valdymo, Izraelis ir Judo išėikvojo Viešpaties gailestingumą ir kantrybę jų atžvilgiu. Jų praeitis nepadėjo jiems suprasti dabarties, ir dėl to jie buvo pasmerkti. Dešimties Izraelio giminių karalystės politinė sistema buvo sunaikinta Asirijos karaliaus Salmanasaro maždaug 135 metai prieš Zedekijo pralaimėjimą (2 Karalių 18:9-12). Vietoj to, kad pasimokyti iš istorijos, Zedekijas nusprendė nepaklusti Dievo nuosprendžiams.

Pranašas Jeremijas aiškiai nurodė artėjančius nuosprendžius ir kaip Judoje reikėtų tinkamai į juos reaguoti. „Taip sako Viešpats: Kas pasiliks šiame mieste, mirs nuo kardo, bado ir maro; bet kas pereis pas chaldėjus, gyvens; jo gyvybė bus jam kaip prizas, ir jis gyvens. Taip sako Viešpats: Šis miestas tikrai bus atiduotas į Babilono karaliaus kariuomenės rankas, kuri jį užims.“ (Jeremijas 38:2-3) Kitaip tariant: „Nusilenkite po Dievo galinga ranka. Pasiduokite chaldėjams, priimkite šį dievišką bausmę ir gyvensite. Pasipriešinkite ir tikrai mirsite nuo ligos, bado ar smurto.“ Atmesdamas nuolankumą ir priimdamas aroganciją, Zedekijas pasirinko pasipriešinimo kelią. Jis netikėjo Dievo galybe ir ją nepasitikėjo.

2 Karalių 24:18-20

Iš šio pasakojimo galime pasimokyti ir pritaikyti tai savo krikščioniškame gyvenime. Visų pirma, pakluskite Dievui. Neieškokite „kitų variantų“, kaip vykdyti Jo valią. Krikščioniui jų nėra. „Būkite nuolankūs, nes Dievas priešinasi išdidiesiems, bet nuolankiesiems suteikia malonę. Todėl nuolankiai pasilenkite po galinga Dievo ranka, kad Jis jus paaugštintų tinkamu laiku, visus savo rūpesčius atiduodami Jam, nes Jis rūpinasi jumis.“ 1 Petro 5:5-7

Ar Dievo valia atrodo nemaloni, nepriimtina mūsų žemiškiems troškimams? Pamąstykite apie žinią, kurią perteikė karalius Saliamonas: „Mano sūnau, neatsisakyk Viešpaties auklėjimo ir neatsisakyk Jo bausmės, nes Viešpats auklėja tą, kurį myli, kaip tėvas auklėja sūnų, kurį myli“ (Patarlių 3:11–12). Apaštalas Paulius pateikia gražią įžvalgą apie Saliamono patarimą: „Be to, mes turėjome žmogiškus tėvus, kurie mus auklėjo, ir mes jiems rodėme pagarbą. Argi mes neturėtume dar labiau paklusti dvasių Tėvui ir gyventi? Juk jie mus auklėjo keletą dienų, kaip jiems atrodė geriausia, o Jis – mūsų labui, kad mes taptume Jo šventumo dalininkais.“ (Hebrajams 12:9-10).

Jei karalius Zedekijas būtų turėjęs tokį supratimą, kokį turime mes, jis galbūt būtų nusprendęs paklusti Viešpačiui ir būtų išgyvenęs. Dievo bausmės paprastai suvokiamos kaip baudžiamosios. Tam tikru mastu taip ir yra. Tačiau didesnė pamoka ir supratimas yra tai, kad Jo bausmės yra mūsų labui. Jos skatina dievobaimingumo augimą. Dievas mus pataiso, kad mums padėtų. Jei Judo tauta būtų paklususi, ji būtų išlikusi, nepaisant Jeruzalės sunaikinimo. Krikščionims priimti Dievo bausmę yra

naudinga, kad jie galėtų „tapti jo šventumo dalininkais“.

Ezechielio ženklas

***Pagrindinė eilutė: „Taigi Ezekielis yra jums ženklas; pagal viską, ką jis padarė, jūs turite daryti; ir kai tai įvyks, jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats Dievas.“
Ezechielio 24:24***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Ezechielio 24:15-27***

Ezechielio ženklas yra skaudžiai gilus. Jo žmona, kurią Viešpats apibūdino kaip „tavo akių troškimą“, turėjo mirti staiga – „vienu smūgiu“. Pridėdamas prie netekties ir sielvarto jausmų, Viešpats įsakė Ezekeiliui viešai neparodyti savo skausmo. „Tu neturi nei gedėti, nei verkti, nei leisti ašaroms tekėti. Dejuok tyliai, neliūdėk dėl mirusiosios; susisiek turbaną ant galvos ir apsiauk sandalus ant kojų; neslėpk savo lūpų ir nevalgyk žmogaus liūdesio duonos. Taigi ryte aš kalbėjau žmonėms, o vakare mirė mano žmona; ir kitą rytą aš padariau, kaip man buvo įsakyta.“ Ezekielis 24:16-18

Kas galėjo padėti Ezekeiliui pakelti šį sunkų įsakymą? Mes manome, kad jo visą gyvenimą trukęs

atsidavimas Dievui, pažymėtas paklusnumu ir tarnyste, išugdė giliai įsišaknijusį tikėjimą; tikėjimą, kurį išreiškė Jobas: „Nors Jis mane ir nužudytų, aš vis tiek Juo pasitikėsiu.“ Jobas 13:15

Mes suprantame, kad dieviškoji išmintis veikė, kai Dievas Ezekieliui asmeninę tragediją pavertė Izraelio tautos pamoka. Kaip šie du įvykiai buvo susiję? Juos siejo vienas dalykas, vadinamas „tavo akių troškimu“. Ezekieliui tai buvo jo žmona. Izraeliui tai buvo Saliamono šventykla, jų tautos politikos simbolis.

Izraelitai buvo akivaizdžiai smalsūs dėl pranašo elgesio. Buvo keista, kad jis neliūdėjo dėl savo žmonos, ir jie žinojo, kad Ezekieliui veiksmai dažnai turėjo dievišką tikslą ir prasmę. Jie paklausė jo apie tai. Tauta jam tarė: „Ar nepasakysi mums, ką mums reiškia tavo elgesys?“ Ezekielis 24:19

Ezekielis jiems atsakė: „Aš gavau žinią iš Viešpaties ir man buvo liepta perduoti šią žinią Izraelio tautai. Štai ką sako Visagalis Viešpats: Aš suteršiu savo šventyklą, jūsų saugumo ir pasididžiavimo šaltinį, vietą, kuria džiaugiasi jūsų širdys. Jūsų sūnūs ir dukterys, kuriuos palikote Jud , bus išžudyti kardu. Tada jūs darysite taip, kaip padarė Ezekielis. Jūs nesielsite viešai ir nesiguosite valgydami maistą, kurį atnešė draugai. Jūsų galvos liks uždengtos, o

sandalai nebus nusiimti. Jūs nesielsite ir neverksite, bet išsekite dėl savo nuodėmių. Jūs dejuosite tarpusavyje dėl visų savo padarytų blogų darbų.“ 20–23 eilutės

Šventykla bus sunaikinta, nacionalinė politika išardyta, o Izraelio tauta paimta į nelaisvę arba nužudyta. Taigi Ezekielis buvo „ženklas“, kaip pažymėta mūsų pagrindiniame eilėraštyje. Nelaimė įvyko, ir jokios gedulos jos nesustabdė. Izraelis buvo paimtas į nelaisvę Babilone. Izraelio tautos kolektyvinė sąžinė buvo apimta skausmo, ir taip atsirado gražus eilėraštis, randamas 137 psalmėje. „Prie Babilono upių sėdėjome ir verkėme, prisimindami Jeruzalę. Mes atidėjome savo arfas ir pakabinome jas ant tuopų šakų. Nes mūsų pagrobėjai reikalavo, kad mes dainuotume. Mūsų kankintojai reikalavo, kad mes giedotume džiaugsmingą himną: „Padainuokite mums vieną iš tų Jeruzalės giesmių! Bet kaip mes galime giedoti Viešpaties giesmes pagoniškoje žemėje? Jei aš tave pamiršiu, Jeruzale, tegu mano dešinė ranka pamiršta, kaip groti arfa. Tegu mano liežuvis prilipo prie gomurio, jei aš tavęs nepamenu, jei Jeruzalė netampa mano didžiausiu džiaugsmu“ (Psalmė 137:1-6). Ezechielio ženklas kelia jaudinantį jausmą.

Įspėti žmonės

***Pagrindinė eilutė: „Taigi tu, žmogaus sūnau, aš
tave paskyriau sargu Izraelio namams; todėl tu
išgirsi žodį iš mano lūpų ir perspėsi juos mano
vardu.“***

Ezechielis 33:7

Pasirinktos Šventojo Rašto ištraukos Ezechielis 33:7-20

Kai kurie žmonės linkę žiūrėti į Ezekielio knygą kaip į kažką naujo. Dėl to buvo parašytos knygos, kuriose teigiama, kad pranašas aprašė susitikimą su atvykėliais iš kitos planetos. [Tai nėra šio žurnalo redakcijos nuomonė.] Kiti domisi apokaliptiniu scenarijumi, kuriame dalyvauja invazinės pajėgos, vadinamos „Gogu ... iš Magogo“. (Ezechielis 38:2). Ši minia puola Izraelį, sukeldama Armagedono mūšį. Pereidami prie paskutinių Ezekielio skyrių, randame pažadą apie naują šventyklą ir užuominas apie ateinančią tūkstantmetę šlovę.

Šios temos labai domina Biblijos tyrinėtojus, bet verta prisiminti ir kitą šio įdomaus knygos „“ mokymo lygmenį. Tai pamoka būti atsakingam. Būkite budrus

ir ištikimas sargas. Rūpinkitės Dievo tautos saugumu ir dvasine gerove. Krikščionys turėtų sekti Ezekielio pavyzdžiu šiuo atžvilgiu. Savo veiksmais atsakykime į senovės klausimą, iškeltą Pradžios knygos 4:9: „Ar aš esu savo brolio sargas?“ – garsiu „Taip, aš esu“.

Mūsų pagrindinė eilutė patvirtina Ezekielio ankstesnį Viešpaties pavedimą būti sargu. Prie šio pavedimo Dievas pridėjo: „Kai aš sakau nedorėliui: „Tu tikrai mirsi“, o tu jo neįspėji ir nekalbi, kad įspėtum nedorėlį nuo jo nedorų kelių, kad išgelbėtum jo gyvybę, tas pats nedorėlis mirs savo kaltėje, bet jo kraują aš pareikalausiu iš tavo rankų. Tačiau jei tu perspėsi nedorėlį, o jis neatsisakys savo nedorybės ir nedorų kelių, jis mirs dėl savo kaltės, bet tu išgelbėsi savo sielą. ... Vis dėlto, jei perspėsi teisųjį, kad teisusis nenusidėtų, ir jis nenusidės, jis tikrai gyvens, nes paklausė perspėjimo, ir tu išgelbėsi savo sielą.“ Ezekielis 3:18-21

Mes neskatiname kištis į kitų žmonių gyvenimus, o greičiau juos ganyti ir ugdyti. Paulius pamokė: „Todėl, jei yra kokia paguoda Kristuje, jei yra kokia meilės paguoda, jei yra kokia Dvasios bendrystė, jei yra kokia švelnumas ir gailestingumas, įvykdyskite mano džiaugsmą, būdami vienos minties, turėdami tą pačią meilę, būdami vieningi, vienos minties. Nieko nedarykite iš savanaudiškų paskatų ar iš

puikybės, bet nuolankiai laikykite vieni kitus geresniais už save. Kiekvienas iš jūsų rūpinkitės ne tik savo interesais, bet ir kitų interesais.“ Filipiečiams 2:1-4

Veikdami kaip sargai, mes atsižvelgiame į mūsų biblinius apribojimus. Jėzus Kristus yra bažnyčios galva. Mes esame tik jo bendradarbiai, siekiantys laikytis jo mokymo, kad tas, kuris nori būti didis Dievo akyse, turėtų būti tarnas. (Mato 23:11; Jono 13:14-16). Petras išmintingai patarė: „Ganykite Dievo kaimenę, kuri yra tarp jūsų, tarnaudami kaip prižiūrėtojai, ne prievarta, bet savanoriškai, ne dėl nesąžiningo pelno, bet iš visos širdies; ne kaip valdovai tiems, kurie jums patikėti, bet kaip pavyzdžiai kaimenei.“ 1 Petro 5:2,3

Dievas galiausiai davė Ezekieliui žodžius ir viziją ganyti Izraelį. Tegul taip bus ir su mumis. Būdami budrūs, prisiminkime: „Jei Viešpats nestato namų, veltui dirba statybininkai. Jei Viešpats nesaugo miesto, veltui budi sargai“ (Psalmių 127:1).

Ezechielio vizija apie Dievo karalystę

***Pagrindinė eilutė: „Palei upės krantą, iš abiejų pusių, augs visų rūšių medžiai, naudojami maistui; jų lapai nevys, o vaisiai neišnyks. Jie duos vaisių kiekvieną mėnesį, nes jų vanduo teka iš šventyklos. Jų vaisiai bus maistui, o lapai – vaistams.“
Ezechielis 47:12***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Ezechielio 47:1-12***

Mūsų pagrindinė eilutė numato Tūkstantmetės karalystės šlovę – tai, už ką mes meldėmės šimtmečius: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mato 6:10). Tuo metu palaiminimų šaltinis bus upė, tekanti iš Dievo šventyklos. Pranašas Zacharijas nustatė jos vandenų unikalią savybę – tai gyvasis vanduo! „Tą dieną iš Jeruzalės tekės gyvybę teikiantis vanduo, pusė jo tekės į Negyvąją jūrą, o kita pusė – į Viduržemio jūrą (), tekės nuolat tiek vasarą, tiek žiemą. Ir Viešpats bus karalius visoje žemėje. Tą

dieną bus vienas Viešpats – tik jo vardas bus garbinamas.“ Zacharijas 14:8,9

Šios dienos pamokos ištrauka iš Šventojo Rašto vaizduoja upės augimą. Ezekielis pažymi, kad, kai upė išteka iš Šventyklos, tūkstantį uolekčių nuo vandens šaltinio ji siekia jo kulkšnis. Jam nueinant dar tūkstantį uolekčių pasroviui, vanduo siekia jo kelius. Dar tūkstantį uolekčių – vanduo siekia jo juosmenį. Keturių tūkstančių uolekčių atstumu vandens srautas tampa upe, kurios Ezekielis negali perbristi. Upe buvo tokia gili, kad norint ją perplaukti reikėjo plaukti. Tai puikiai atitinka mūsų supratimą, kad šlovinga Dievo karalystė palaipsniui, bet neišvengiamai užpildys žemę. Rezultatai bus įspūdingi. „Jie nekenks ir negriaus visoje mano šventojoje kalnoje, nes žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą.“ Izaijas 11:9

Ezekielis turėjo dieviškai paskirtą vadovą per šį patyrimą (Ezekielis 40:2-4). Jo vadovas įspėjo jį: „Žiūrėk savo akimis ir klausyk savo ausimis, ir sutelk savo mintis į viską, ką tau parodysiu, nes tu buvai atvestas čia, kad galėčiau tau tai parodyti. Pasakyk Izraelio namams viską, ką matai“ (4 eilutė). Tas, kuris kalbėjo Ezekieliui, po regėjimo apie vandenį uždavė įdomų klausimą. „Jis man tarė: „Žmogaus sūnau, ar tu tai matei?“ (Ezekielis 47:6). Šio regėjimo svarba buvo pabrėžta pranašui, o vėliau ir mums.

Tai įvykus, Ezekielis buvo atvestas prie upės kranto. Jo vedlys simboline kalba pasakė: „Šis vanduo teka į rytinius regionus, nusileidžia į slėnį ir įteka į jūrą. Kai jis pasiekia jūrą, jo vandenys išgydomi. Ir bus taip, kad kiekvienas gyvas padaras, kuris juda, kur tik teka upės, gyvens.“ Tada randame mūsų pagrindinio eilėraščio žodžius (Ezechielio 47:8, 9, 12). Apaštalui Jonui duotas apreiškimas patvirtina Ezechielio patirtį. „Jis man parodė tyrą gyvybės vandens upę. ... Abiejose upės pusėse buvo gyvybės medis, kuris davė dvylika vaisių, kiekvienas medis duodavo vaisių kas mėnesį. Medžio lapai buvo skirtos tautų išgydymui.“ (Apreiškimo 22:1,2). Ezechielio vizija ir toliau mus įkvepia!

Būkite drąsūs

***„Būkite drąsūs, ir jis sustiprins jūsų širdis, visi,
kurie tikite Viešpačiu.“
Psalmių 31:24***

Šventasis Raštas ragina Viešpaties tautą būti pilną tikėjimo, vilties, pasitikėjimo ir pasitikėjimo. Žvelgdami į pasaulį, matome konkrečias priežastis, kodėl taip turėtų būti. Dauguma žmonių pasaulyje yra pilni baimės, nerimo, nepasitikėjimo ir rūpesčių. Dėl to jie nesugeba išnaudoti geriausių gyvenimo galimybių. Jie mato nuodėmės ir bėdų spąstus įvairiose srityse, todėl turi priežasčių būti nepasitikintys ir bijantys.

Tačiau tikri krikščionys užmezgė ypatingą santykį su Dievu, o Jis – su jais. Jis užtikrina juos, kad prižiūrės jų reikalus, ko jie nebūtų patyrę, jei nebūtų užmezgę santykių su Juo. Todėl jie turi Juo tikėti ir Juo pasitikėti. Jie turi klausyti to, ką Jis sakė, ir drąsiai manyti, kad visos jų patirtys yra Jo prižiūrimos. 2 Korintiečiams 4:15-17

Dievo tauta pasitraukė iš pasaulio ir prisijungė prie Viešpaties Jėzaus Kristaus standarto – teismo,

tiesos, šventumo ir pasipriešinimo nuodėmėi standarto. Jie bus apsupti galingų priešų. Prieš juos susirinks pats Šėtonas, kuris sieks jiems prieštarauti, kaip jis prieštaravo visiems Dievo planams. Jis negali tiesiogiai pulti Viešpaties, bet gali pulti jo planą ir tuos, kurie juo tiki. Būtent Šėtonas sukėlė riaušes, neramumus ir persekiojimus Jėzaus ir apaštalų laikais, o vėliau ir iki šiol vykdo Viešpaties tautos priespaudą. 2 Korintiečiams 2:11; 11:14; 2 Tesalonikiečiams 2:7-10; 1 Petro 5:8,9

Šėtonas šių dalykų nepadarė pats, bet per savo apgautus tarnus (2 Tesalonikiečiams 2:11). Jis visada priešinosi teisumui ir visiems, kurie myli teisumą. Dėl to krikščionys turi turėti didelę drąsą, nes jei jie leis priešininkui palaužti jų drąsą, jis netrukus gali visiškai pašalinti juos iš kovos. Pasitraukęs karys, praradęs drąsą, yra mažai naudingas kovoje. Vietoj to, kad prarastume drąsą, turime atsisakyti savo žemiškųjų interesų ir pasitikėti mūsų Tėvu, kad jis mus ves šiame gyvenime ir viską paverstų gera, kad „“ tiems, kurie yra „pagal jo tikslą pašaukti“. Romiečiams 8:28

Be priešo, mums priešinas ir bendras pasaulio dvasia. Pasaulis dažnai laiko mus kvailiais, kad manome, jog turime kokią nors ypatingą dievišką priežiūrą. Tokia dvasia gali tyliai mums sakyti:

„Dievas sukūrė visus pasaulius, tūkstančius angelų ir viską visatoje. Ar manote, kad jis turi kokį nors ypatingą susidomėjimą jumis? Jei Dievas yra, jis toks didis, o mes tokie maži, kad jis negali mūsų pastebėti.“ Taip mūsų tikėjimas gali būti sumuštas. Mums reikia turėti drąsos ir vilties Viešpatyje. Kaip Paulius išreiškia: „Dabar mes gavome ne pasaulio dvasią, bet Dievo dvasią.“ 1 Korintiečiams 2:12

Be to, mes turime savo pačių puolusią prigimtį. Kiekvienas iš mūsų turi savyje, savo kūne, galingiausią priešą (Romiečiams 7:18, 25). Raštai teigia, kad kai atsidadėme Viešpačiui ir jis mums davė savo Šventąją Dvasią, mes pradėjome transformacijos procesą ir tapome naujų kūrinų embrionais „Kristuje“ (Romiečiams 12:1, 2; 2 Korintiečiams 5:17). (Romiečiams 12:1,2; 2 Korintiečiams 5:17). Šis naujosios būtybės embrionas, naujas protas, valia ir charakteris, vystosi mūsų mirtinguose kūnuose iki prisikėlimo arba dvasinio gimimo momento, kai mes pereisime iš žemiškosios į dangiškąją būseną. „Ji [Naujoji būtybė] yra pasėta sugedusi, bet prisikelia nesugedusi; pasėta negarbėje, bet prisikelia šlovėje; pasėta silpnybėje, bet prisikelia jėgoje; pasėta gamtinis kūnas, bet prisikelia dvasinis kūnas.“ 1 Korintiečiams 15:42-44

Vis dėlto, kol esame kūne, turime kovoti su visomis jo nuodėmingomis tendencijomis. Tuo pačiu metu, kaip naujos būtybės, mes jas atmetėme – nusisukome nuo nuodėmės (Romiečiams 6:1, 2, 11, 12). Mes pakeitėme žemiškus interesus ir viltis į dangiškus interesus ir viltis. Viešpats mus išbando per mūsų kasdienius išgyvenimus. Turime būti visada budrūs, kad nugalėtume kūną. Reikia daug drąsos, kad nugalėtume jo polinkį į nuodėmę. Dar daugiau drąsos reikia tam, kad nuolat kovodami su savo kūno silpnybėmis ir trapumu ir gerokai jį nugalėdami, papildomai užsiimtume aukojimu ir tarnyste Viešpačiui. Viskam tam reikia daug drąsos, o patys iš savęs nesame pakankami. 2 Korintiečiams 3:5; Filipiečiams 3:3

Mes raginami pasitikėti Viešpačiu ir esame užtikrinti, kad „viską galime per Kristų, kuris mus stiprina“ (Filipiečiams 4:13). Jo galia yra vienintelė mums pakankama galia. Norint pasiekti galutinę pergalę, reikės visos mūsų drąsos, visos mūsų tikėjimo ir vilties – visų naudingų elementų, kuriuos galime panaudoti kovoje (). Tačiau Viešpats suteikia pakankamai malonės, kad galėtume nugalėti (2 Korintiečiams 12:9; Hebrajams 4:16). Tai nereiškia, kad bet kuris iš mūsų gyvens tobulą gyvenimą ar kad visada visiškai pasinaudosime drąsa. Kartais galime suklysti, bet mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas veda

mus į priekį, ir iš savo klaidų išmoksime vertingų pamokų.

Įvairios drąsos rūšys

Kai kurie, turėdami stipresnį tikėjimą ir viltį, visiškai sutelkdami savo mintis į Viešpatį, drąsiai žengė į priekį. Tai yra „geras drąsumas“ ta prasme, kad tai yra stiprus drąsumas, tinkamas drąsumas. Mes galime susieti su mūsų tekstu mintį, kad mūsų „viltis Viešpatyje“ turi būti paremta ir sustiprinta geru drąsumu, teisingu drąsumu, dievišku drąsumu.

Yra ir drąsa, gimusi iš pasididžiavimo, kuri sakytų: „Nesitrauk. Neleisk niekam tave aplenkti.“ Mūšyje kariai gali varžytis tarpusavyje, norėdami padaryti kažką ypač pastebimo, kas atneštų jų vadui ar bendražygiams aplodismentus. Jiems reikia kažko, kas juos įkvėptų – galbūt noro išgarsėti – kad jie turėtų drąsos rizikuoti savo gyvybe ar atimti kitų žmonių gyvybes. Tai yra tokia drąsa, kuri, atrodytų, padės jiems laimėti mūšį, nors tai yra nevertas motyvas drąsai įkvėpti.

Tačiau drąsa, kylanti iš teisingų principų, pagrįsta tikėjimu ir pasitikėjimu Viešpačiu, nėra pasipūtimas ar giriasi, bet yra kilni ir maloni Dievui. Jos šaltinis yra supratimas apie tai, ką Dievas pažadėjo, kad Jis stebi mus ir nori, kad būtume bendri paveldėtojai su

Jo Sūnumi Jo karalystėje. (Romiečiams 8:17; Apreiškimo 3:21). Jis mus nuodugniai bando, kad pamatytų, ar būsime ištikimi. Ši drąsa visada turi būti daroma teisingu būdu – Viešpaties būdu.

Raginimas taikomas visose situacijose

Šis raginimas turėti tinkamą drąsą veikia mus visais gyvenimo aspektais, nesvarbu, kokioje situacijoje esame. Jis taikomas tiems, kurie turi tam tikrą galią ir įtaką – tokie žmonės turėtų būti pakankamai drąsūs, kad darytų teisingus dalykus – tai, kas suprantama kaip Viešpaties valia. Tokia drąsa mums sakytų: „Atlik savo pareigą, kokia bebūtų Viešpaties valia tau. Tikėk Viešpačiu, net jei tavo motyvai dažnai bus nesuprasti.“ Mes turėtume turėti drąsos ginti tai, kas teisinga, nesvarbu, ar mūsų atlygis bus šiame gyvenime, ar ateityje, kaip rašoma „“. Prisiminkime Viešpaties žodžius Jozuei, kai jis pradėjo vadovauti Izraeliui: „Būk stiprus ir labai drąsus. Būk atidus, kad laikytumeisi visų įstatymų, ... nenukrypkit nuo jų nei į dešinę, nei į kairę.“ Jozuės 1:7

Raginti būti drąsiems taip pat reikia verslininkams, kurie yra krikščionys. Pasaulietiški draugai gali sakyti: „Tu žlugs versle. Negali reklamuoti savo verslo. Jei sakysi tiesą, žmonės tavęs nepalaikys; jie eis ten, kur jiems bus sakoma daug melo.“ Jei

krikščionis paklausys tokio patarimo, jis ar ji galbūt plės verslą, bet žlugs pagrindinis gyvenimo uždavinys – teisus charakterio ugdymas ir praktika.

Tas pats taikoma visiems Viešpaties pašvęstiems žmonėms, nepriklausomai nuo jų padėties ar vietos šiame gyvenime. Kiekvienas turi ginti teisingus principus ir nebūti bailus ar bijantis išreikšti krikščionišką charakterį žodžiais ir veiksmais (Jono 3:21; Jokūbo 1:22, 25). Kai kyla pavojus principams, turime laikytis savo pozicijos ir pasakyti: „Mano nuomonė yra tokia, ir aš privalau laikytis savo pozicijos. Aš pasitenkinsiu tuo, ką manau esant savo pareiga, nesiekdamas priversti kitus, bet būsiu ištikimas principams, kuriais tikiu.“ Taip net ir tie, kurie galvoja kitaip, žinos, kad tas, kuris su jais kalba, turi įsitikinimus ir drąsiai juos išreiškia sąžiningai ir nuoširdžiai. Romiečiams 12:17

Drąsa, proporcinga tikėjimui

Visiems Kristaus pėdomis einantiems žmonėms gyvenime tenka išbandymų ir sunkumų. Teisinga drąsa randa progą pasireikšti kiekviename Dievo vaikuose. Tai yra tokia drąsa, kurios ieško Viešpats ir kuri turi būti randama nugalėtojuose. Tik jiems bus suteikta vieta dangaus karalystėje. Taigi mūsų teksto pamoka yra tokia: būkite drąsūs, nes taip parodysime savo tikėjimą Viešpačiu. Tie, kurie Juo

tikisi ir yra Jam ištikimi, bus drąsūs proporcingai savo ištikimybei ir tikėjimui. Mato 9:29

Toks drąsumas padės mums visomis aplinkybėmis. Mūsų Viešpats, kreipdamasis į savo mokinius, kartą pasakė: „Dėl manęs jūs būsite vedami pas valdytojus ir karalius. ... Nesirūpinkite, kaip ir ką kalbėti, nes tą valandą jums bus duota, ką kalbėti“ (Mato 10:18, 19). (Mato 10:18,19). Čia mintis atrodo tokia: „Nesijaudinkite, jei būsite atvesti prieš valdžios atstovus.“ Viešpaties tauta, kad ir kokios aplinkybės susiklostytų, turės tokį tikėjimą ir pasitikėjimą Dievu, kad elgsis drąsiai, pasikliaudama dieviškąja jėga visose gyvenimo patirtyse.

Būdas, kuriuo Dievas mums duos žodžius ir išmintį, gali skirtis priklausomai nuo aplinkybių. Tai gali būti kito asmens pasiūlymai; galbūt kito asmens patirties išklaušymas; arba tai gali būti Šventojo Rašto tekstas, kuris mums ypač padės. Mintis yra ta, kad mes visiškai pasitikime Viešpačiu ir neturime bijoti. Hebrajams 13:6

Viešpats kreipėsi su minėtais žodžiais į savo mokinius – nemokytus vyrus. Jiems būti atvestiems prieš „valdovus ir karalius“ natūraliai sukeldavo daug nerimo. Ką jie turėtų pasakyti? Kaip jie galėtų atsakyti tiems vyrams – tiems didžiems, išsilavinusiems

vyras? Mokiniai buvo labai nuolankūs ir suprato savo nežinojamą, bet Viešpats juos vedė. Tuo metu išsilavinimas buvo daug mažiau paplitęs, palyginti su šiandiena. Šiandien praktiškai visi yra tam tikru mastu išsilavinę. Nepaisant to, Viešpaties užtikrinimas mums vis dar galioja, kaip ir jo mokiniams.

Jei susiduriame su kokiomis nors bėdomis ar sunkumais, turime prisiminti, kad Šventasis Raštas mus užtikrina: „Viešpaties angelas apsistoja aplink tuos, kurie Jo bijo [gerbia], ir juos išgelbėja“ (Psalmių 34:7). Ši mintis turėtų padėti mums išlikti ramiais ir susikaupusiais, leisti mums elgtis drąsiai, žinant, kad esame artimi santykiuose su Juo. Taip galime visiškai pasitikėti Viešpačiu. Be to, suprasime, kad nesame pakankamai išmintingi, kad visiškai suprastume, kokie yra Dievo tikslai mūsų atžvilgiu kiekvienoje patirtyje. Todėl nežinome, kaip Viešpats gali nuspręsti vienu ar kitu klausimu.

„Tikėjimas gali Juo tvirtai pasitikėti“

Ankstyvieji mokiniai mąstė apie tai, ką Jėzus buvo pranašavęs apie save. Petras jam pasakė su pasitikėjimu: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus!“ (Mato 16:16). Jie tikriausiai galvojo: kaip Dievas galėtų leisti, kad jam būtų padaryta kokia nors žala? Mokiniai padarė išvadą, kad tai, ką jis sakė, buvo tik

metaforos, pavyzdžiui, kai jis jiems sakė, kad jie turi valgyti jo kūną ir gerti jo kraują (Jono 6:53–56). Taigi, kai jis pasakė: „Žmogaus Sūnus turi būti nukryžiuotas“, jie manė, kad tai buvo viena iš jo keistų frazių, kurios jie negalėjo suprasti. Mato 26:2

Todėl mokiniai buvo labai sutrikę, stebėjosi ir stebėjosi, kai Jėzus buvo suimtas ir nuvestas prieš žydų Sanhedriną, ir vietoj to, kad panaudotų savo galias ir iškalbą, jis tylėjo ir leido sau prieštarauti ir šmeižti. Tada jų Mokytojas buvo nuvestas prieš Pilotą. Dabar, manė mokiniai, Jėzus tikrai nesuabejos prieš romėnų valdytoją! Todėl mokiniai vėl buvo nustebinti ir stebėjosi, kai viskas susiklostė taip priešingai, nei jie tikėjosi. Tačiau toks mūsų Viešpaties elgesys buvo būtinas Dangiškojo Tėvo plane, ne tik Jėzui, kad jis galėtų kentėti ir tada įžengti į savo šlovę, bet ir pasauliui, nes išpirkos kaina, tobulas žmogiškas gyvenimas, turėjo būti sumokėta kaip „išpirka už visus“. 1 Timotiejui 2:5,6; 1 Korintiečiams 15:22; Romiečiams 5:18

Jei Dievo išmintimi geriausia yra mus sužaloti ir sugėdinti, kaip buvo padaryta mūsų Mokytojui, turime būti drąsūs. Jis sustiprins mūsų širdis, nes mes Juo pasitikime ir tikime, kad Jis viską valdo. Žinome, kad Jis yra per daug išmintingas, kad klystu, ir kad turi būti motyvas, priežastis, kodėl tai

leidžiama, kad ir kas tai būtų. Mes tikrai žinome, kad šventieji yra brangūs Viešpaties akyse ir yra ypatingai mylimi. Psalmių 17:8

Kad ir koks būtų bet kokio reikalo rezultatas mums, turime jį priimti kaip iš Viešpaties, nesvarbu, ar galime suprasti jo priežastį, ar ne. Turime turėti tikėjimą ir viltį, net jei kelias yra sunkus ir net jei viskas atrodo visiškai priešinga tam, ko tikėjomės. „Laukite Viešpaties, būkite drąsūs, ir jis sustiprins jūsų širdį; laukite, sakau, Viešpaties.“ Psalmių 27:14